

ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ

E-mail: kmpzt@ukr.net

Число 4
квітень
2017 р.

За вас правда, за вас слава і воля святая!

Газета ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство»

Тарас Шевченко

<http://www.kmpzt.org.ua>

(Читайте на 3 стор.)

КОБЗАР І МИ «ВО ВРЕМ'Я ЛЮТЕ»

ПЕРЕДПЛАТИТЬ НОВУ ГАЗЕТУ!

На адресу громадської організації «Криворізьке міське правозахисне товариство» надійшов офіційний лист від Дніпропетровської дирекції ПАТ «Укрпошта», в якому зазначається наступне:

«За повідомленням Державного підприємства по розповсюдженню періодичних видань «Преса», газеті «Промінь Просвіти Є» надано передплатний індекс – 60093».

Тому редакція нашої газети інформує, що є вже можливість **передплатити газету «Промінь Просвіти Є»**. Причому краще це зробити не пізніше 25 червня цього року, бо після зазначеної дати, в липні, поштові тарифи істотно зміняться, а вартість передплати зросте.

Цьогорічна ж передплата, ще за старими тарифами, така: на один місяць – 4 гривні 78 копійок, на три місяці – 3 гривні 64 копійки, на 6 місяців – 25 гривень 58 копійок.

Громадянська трибуна

БОРИМОСЯ - ПОБОРЕМО

Останнім часом все голосніше лунають розпачливі зойки моїх співгромадян: Революція, мовляв, відбулася, багато патріотів склали і складають свої голови, а нічого іншого не міняється. Такому близькому до відчаю настрою сприяють і наші масмедіа, які один поперед іншого «викидають» у зранені душі українства все новий і новий негатив, цим самим – несвідомо чи за певну плату – сприяючи укоріненню у свідомості деяких людей сприйняття того, що, мовляв, життя простого люду стає все гірше, «слуги народу» фантастично збагачуються, корупціонери вислизують з-під арештів, а карають лише патріотів. Такі псевдопатріотичні видання, які, на перший погляд, ніби викривають усі наші негаразди, насправді сприяють зневірі та песимізму у суспільстві. Але про це – іншим разом.

А сьогодні хочу звернутися до вас з іншого приводу.

Усі ми - вихідці із того світу, де ми були не індивідуумами, а «народною масою», де ми були «усі як один», де рішення приймалися владою, а думали замість нас «нагорі». Хто-зна, скільки ми ще будемо котитися з гори за цією інерцією? Мабуть, - доти, поки не зрозуміємо: для нас і задля нас не потурбується ні держава, ні, тим більше, роботодавець чи олігархат, якщо ми не заявимо про себе самі і не будемо відстоювати свої права та справедливість на кожному кроці. Та ж Революція і відбувається саме заради того, щоб МИ вирішували за себе, за країну, а не чекали, поки все замість нас (а не для нас, звісно) зроблять ІНШІ.

Якось, кілька років тому, був я у справах у одному державному органі. Першого дня не діждався своєї черги. Керівник та його заступниця, мабуть, звикли до черг як до норми і навіть не намагались організувати роботу органу. Другого дня – та ж картина. Керівники з поважним виглядом небавом байдуке дефілюють коридором, а люди терпляче у чергах мовчки стоять (стілців, самі розумієте, всім на вистачає). Я звернувся до людей, запропонувавши написати колективне звернення до вищого столичного органу. Тут же написав від руки, зібрав підписи. Керівники побачили – і зараз же назвали додаткових співробітників, і черги за годину - як і не було! Процес пішов.

І процеси змін на краще будуть іти лише у тому разі, якщо кожен із нас, свідомий своєї людської гідності, буде реагувати на будь-які порушення. Важко, так. Шкода часу, нервів, коштів, - знаю про це. А чи було легко громадянам, які йшли на смерть, виборюючи зневажену гідність на Майдані? Чи легко зараз нашим воїнам на фронті?

Пам'ятаючи про це, слід завжди і всюди реагувати, наприклад, на ті ж неакційні ремонти доріг, на оголені опалювальні труби, що гріють зимову атмосферу, на неповагу представників обраної (=призначеної) нами влади до нас. Оце наш щоденний фронт.

Якось у будівлі районного суду зустрів я свого давнього знайомого, ще з часів створення Товариства української мови. Він якраз подавав позов проти судді, яка вела засідання недержавною мовою. Розговорилися. Він повідомив, що майже кожного дня виступає позивачем у різних судових інстанціях. У повсякденні він не проходить повз прояви безладу, повз випадки порушень законодавства, і йому навіть вдається отримувати матеріальне відшкодування за зневажання його громадянських прав.

Більшість із нас сприймають таких людей за диваків. Та насправді це та людина, яка не дала себе захопити байдужістю та міщанством, яка знає, що життя – навіть внаслідок повстань – саме просто так не поміняється, яка системно бореться за позитивні зміни і не піддається відчаю.

Звісно, якби ми всі реагували на **кожну** спробу утиску наших прав чи гідності, то ми не мали б приводу виходити на майдан. Влада повинна знати, що у неї не пройде жоден промах чи спроба вкрасти.

Кажуть, що ми, українці, - терплячий народ: терпимо-терпимо, а потім гостримо сокиру і повстаємо. А чи добре це? Хизуватися тут нічим. Навіщо терпіти щоденну наругу над своєю свободою, гідністю? Слід відстоювати їх повсякчас.

Людина з сокирою – це раб, який довго терпів.

Людина, яка має гідність, бореться щодня й перемагає. Маленькі щоденні перемоги торують шлях у гідне майбутнє.

Костянтин ТИТІВ, м. Кривий Ріг

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

Володимир ЛАНОВИЙ: «Спочатку виникли монополії, а потім - олігархи, яким віддали конкретні високоприбуткові промислові об'єкти»

- Якщо ми не чуємо про демонополізацію, то ми маємо настожитися, що все вже йде не так?

- Ну, звичайно. За радянських часів всі ці підприємства існували і діяли як окремі підприємства. Аграрний фонд має млини, сховища і т.д. Вони всі об'єднані в структуру і управляються нагорі. Всі вони були відокремлені, і вони працювали на своїх територіях. Коли Україна стала незалежною, і корупціонери відчули, що можна запускати руку в державну кишеню, тоді вони почали створювати такі надбудовчі надструктури, які назвали «Укр... і т.д.». Таких 30-40 великих підприємств. Мене КРАВЧУК прибрав тому, що його друзі хотіли утворювати такі акціонерні товариства, корпорації. Це вже утворювалося в Росії, і тут ми брали приклад. Сво-

го ж розуміння немає. І я стояв твердо: у нас такого не буде, у нас буде зовсім по-іншому. Я стояв на перешкоді саме такому процесу. Спочатку виникли такі монополії, а потім вже виникли олігархи, яким віддали конкретні високоприбуткові промислові об'єкти, які почали обслуговуватися монополіями з вигодами для олігархів...

- Згідно з меморандумом МВФ, закон про приватизацію має бути ухвалений до кінця 2017 року.

- Про олігархів ніхто не говорить. А вони ж утримують фракції, парламент, уряд. Ті прем'єр-міністри працюють на відомого нашого олігарха, тому що він їх поставив і т.д. Це наша справа. Це наше внутрішнє питання. МВФ цікавить баланс, кінцевий результат, плюс чи мінус. Якщо мінус, то мінус не може бути безкінечним, кредити не можуть бути невичерпними і т.д. Тому що це призведе до руйнування, до вибухів, до дефолтів. Економіка провалиться. Ті, кому ця економіка заборгувала, будуть без грошей, і тоді МВФ

приходить і допомагає. Але це не значить, що МВФ говорить, що не треба нам структурних реформ чи нам не треба демонополізації. З початку 90-го року, коли я не був ще в уряді, вони вимагали від нас програму для того, щоб ми вступили, і вони хотіли подивитися, який у нас уряд. Я написав цю програму практично власноручно. Через два дні інформація з Вашингтону: – ми вас приймаємо без всяких розмов. Тобто, ми самі пропонуємо ці пункти, які потім нам пояснюють, що так, це записано, тому ми будемо їх виконувати. Інша справа, що вони говорять, щоб результати були. Ми стали асоціативними членами ЄС. Країни ЄС не беруть грошей в МВФ. У них своїх грошей достатньо. У них наднаціональні банки, Європейський банк інвестиційний, Європейський банк реконструкції і розвитку. У них бюджети наднаціональні, фонди. Вони допомагають регіональному розвитку. Вони допомагають країнам, які тільки перейшли від старої системи до нової. Це зовсім

(Зак. на 2 стор.)

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

Володимир ЛАНОВИЙ: «Спочатку виникли монополії, а потім - олігархи, яким віддали конкретні високоприбуткові промислові об'єкти»

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

інші гроші. Це на порядок вищі гроші. Вони всю інфраструктуру повністю замінили: дороги, аеропорти, телекомунікації, енергетику. В них зовсім інша енергетика. На постійному струмі. Вони - в Європі, а ми тупцюємо як країни «третього світу», тому що МВФ створений для того, щоб фінансувати країни «третього світу». Ми нібито не в ЄС. А чому так? Тому що ми не виконуємо критеріїв ЄС. В ЄС фінансові критерії. Дефіцит бюджету не може бути більше 3%. Відхилення валютного курсу власної грошової одиниці від євро не може бути більше ніж 5%. А скільки в нас відхилення? 300%? Вони дивляться на нас як на трішки таких недорозвинених. А нам треба стати іншими. - Прийти в Брюссель (а ми там є фактично) і говорити з ними на сучасній мові. А не просити в МВФ мільярд, який нічого не вирішить. Тому що це дрібниці, які нічого не вирішують. Чому так кажуть? Тому що нам потрібні інші реформи. Тому що це нам нічого не дає. Це ж не серйозно: говорити, що ми завдяки якимось змінам дефіцит Пенсійного фонду збільшимо на 10%. Це реформи? Та ви що?! Це зовсім по-іншому треба говорити. Це просто якісь заходи, щоб щось збільшити, щось зменшити і т. д. А називається це таким типовим словом як «реформа». Знаєте, чому зараз не можна продавати землю? Тому що немає ціни. Ціна на землю формується таким чином: ви є власником вашої ділянки, і ви її обробляєте, отримуєте продукцію, яку ви вважаєте корисною і маєте можливість продати. Тоді ви можете порахувати за рік, скільки ви витратили, скільки ви отримали після продажу. Адаже 90% землі передано селянам без можливості обробітки. Їх загнали в глухий кут. Дали вам 4 гектари, але ні грошей не буде, ні техніки, ні продажів, ні посередників, ні транспорту. Китай вийшов з таким потужним вибухом в 80-ті роки, коли він 800 мільйонам селян дав маленькі клатки в оренду, але зразу - й кредити. То й піднялася сільська економіка. А потім вони об'єдналися в комунальні підприємства і почали виробляти іграшки, тканини і все те, що на базі сільськогосподарської продукції. Просто не можна давати землю, не забезпечуючи власника землі засобами виробництва.

- Але ж так сталося...

- Це навмисно було зроблено. Селян загнали в глухий кут. Селяни тепер мають землю і не мають можливості її обробляти й отримувати кредити. У них немає права юридичної особи, банківські рахунки не можуть відкривати. Це все зроблено для того, щоб вони або віддали її в оренду, або землі пустували, тому що обробляти не можна. Поки ми не дамо селянам право утворювати сімейні ферми на базі цих 2-3 гектарів, все так і залишиться. А так 3-4 сім'ї об'єднуються, - і буде вже 12 гектарів. Вони куплять телят чи поросят, відкриють рахунок, і держава їм дасть кредити пільгові, і вони зрозуміють, що з цього клину земельного отримують в рік тисячу гривень чистого прибутку. А так ціни немає, і селяни, що їм скажуть, так і роблять. Як ото оренду забрали латифундисти, - і це шлях до бананової республіки. А бананова республіка - це коли власник землі не має права на продукцію, і навіть посередники, вони не мають права продавати цю продукцію на світових ринках. Вони вивозять на кордон, і на кордоні у них забирають американські і інші посередники. Нас не пускають на світові ринки. Нас фінансують: порти будують, техніку дають, посівний матеріал. Тож цим латифундисти задоволені. Ми не повинні дивитися на суб'єктивне бачення деяких селян. Бо кожен скаже десь так: «Я - голодний, босий, то хоча б тисячу доларів дайте мені». А ми повинні дивитися на сільську економіку, яка має співпрацювати з містом. Вона існує для міста. Якщо вона існує для вивозу, то в місті не буде харчових продуктів, не буде сталості цін, не буде заробітної плати. Все зроблено для того, щоб була імміграція, щоб віддали селяни землю, щоб валюта була для яхт, для закордонних клубів та ще до чогось подібного.

Володимир ЛАНОВИЙ,
доктор економічних наук, професор,
екс-міністр економіки України, президент
Центру ринкових реформ, радіо «Ера-FM»,
з вечірньої передачі «Аргумент Тетяни
ГОНЧАРОВОЇ», 11 квітня 2017 року.

Сучасна каналізаційна канава з легендарною назвою: Саксагань

Хай вибачить мені Господь і річка Саксагань за той вислів, що в заголовку, але не я спотворив її. Зараз мова буде йти про останню ділянку річки, що витікає з-під дамби КРЕС'у і впадає в районі першого порту в підземний тунель №2.

Та спершу, трохи історії про те, як і куди протікала Саксагань раніше.

В районі тунелю №2 вона бігла собі прямо по своєму природному річищу аж до свого старого русла, що у Центрально-Міському районі, впадаючи потім у річку Інгулець. При цьому існувала реальна загроза підтоплення водами Саксагань шахти «Артем-1».

В 50-ті роки було створене водоймище Дзержинське, а в 1957 році збудований підземний залізобетонний тунель №1 діаметром 3,5 метра та довжиною 5,32 кілометра, що проходить під містом, яким шахтні води скидалися в річку Інгулець. Але підтоплення шахти «Артем-1» продовжувалось, і в 1971 році був збудований тунель №2, а русло ріки було перегоржене великою насипною дамбою. Сама ж ріка була силоміць загнана в тунель №2. Так утворився гідротехнічний каскад, що складається із водойм Макортів, КРЕС'у та Дзержинської, а остання його ланка сьогодні швидше нагадує каналізаційну канаву.

Влітку 2016 року я був неприємно шокований, коли дізнався, що скидання води із водосховища КРЕС'у немає, а тим часом річка стоїть собі, тільки частково втративши рівень води та течію. Про що це свідчить, не важко здогадатися, бо виходить, що річка існує тільки за рахунок малих джерел, а в основному, - за рахунок дощової води та каналізації. А головне це те, що вона в нашому місті є безконтрольною. І мимохіть виникає сумне запитання, а чи не час уже цю ділянку передати на баланс міськводоканалу?

До речі, стосовно балансу. Як відомо, весь гідротехнічний каскад знаходиться на балансі державного промислового підприємства «Кривбаспром-водопостачання», та при цьому одна із його складових частин (а саме: тунель №2) перебуває на балансі такої собі організації як «Кривбасшахтозакриття». Назва цього підприємства, як на мене, є символічною, тож я назвав би її «Кривбассаксаганьзакриття», бо вона, напевно, «закрие» тунель №2, а з ним і річку Саксагань.

Адаже з моменту введення в експлуатацію тунелю №2 промайнуло вже 46 років, і зараз він на $\frac{2}{3}$ свого об'єму забутий муловими відкладами, і через те невдалим виявилось водолазне проникнення в нього в січні 2017 року. А ось ще у 2001-му році воно було успішним. Як бачимо тепер, за ті минулі 16 років річка, здається, надулася від напруги, підвищивши рівень води через проблеми з тунелем №2 на півметра. Уявіть собі, що може бути далі, коли прийде черга так званого весняного промивання русла, якщо рівень води за таких обставин підніметься на метр-півтора. Означає це тільки одне: такі райони як Баханове та інші, можуть бути підтоплені, бо вони витримують підняття рівня води не вище одного метра. Та й невідомо, скільки ще протримається Саксагань. Скоріше, небагато. Відлік вже йде на роки, бо, наприклад, уже у 2016-му році тунель №2 не пропускав воду. А ось вже цієї зими показовою була така картина: як тільки замерзла вода, пропускна спроможність тунелю №2 впала.

Кожна хвороба має свій діагноз. Я, наприклад, маю свою думку що до цього.

Отже, в природі води існує таке явище, як рухливність або повзучість мулових відкладень. Суть явища полягає в тому, що в замкненому об'ємі води, з мінімальною течією, в разі збурення мулу механічно дією (або природними водними потоками) мулові відкладення піднімаються із дна і пересуваються за течією, осідаючи на великих відстанях від місця збурення. Яскравим прикладом таких явищ є початкова стадія розчистки старого русла, що відбувалася в Центрально-Міському районі в 2013 році. Ту розчистку робили, так би мовити, по-мокрому. Іншими словами, - потужні екскаватори вигрібали з дна стариці мулові відкладення разом із водою. На практиці це призвело до того, що мулові відкладення пішли руслом та й осіли у вигляді великих наливних мулових островів в районі Дданцівки. Іншим таким же прикладом є так зване промивання русла річки Інгулець. Влітку 2016 року, коли з використанням дніпровської води вона була здійснена через дамбу Карачунівського водосховища, мулові відкладення були підняті могутньою течією і осіли потім у вигляді жахливих наливних островів у руслі річки за Південним ГЗК. В умовах XXI сторіччя це є нічим іншим як невіглаством, з ігноруванням елементарних законів природи. Це, насправді, є не промиванням русла річки, а «вимиванням» коштів з державного бюджету.

Але повернімося до самої суті промивання. Виявляється, що остання ланка річки (від дамби КРЕС'у й до першого порту) - це ідеальна модель того, як забити тунель №2 муловими відкладами, а точніше кажучи, - це є модель донищення Саксагані.

При цьому вода з-під дамби КРЕС'у створює необхідну мінімальну течію, а мулові відкладення поступово, із року в рік, осідають потім у найвужчому місці річки, в тунелі №2. Особливо це помітно останнім часом, після великих злив, коли тонни землі та піску потрапляють у річку разом з опадами. Тоді річка частково зупиняється під впливом накопичення матеріалу забруднення у тунелю.

І хоч опоненти стверджують, що течія зупиняється від плаваючого гілляччя та бруду, але, в першу чергу, це залежить від того, що мулом забивається тунель №2, бо щілини захисних ґраток проходять аж до самого низу.

Та тепер, на мою думку, вода зупиняється, бо справа вже дійшла до межі неповернення. Тунель №1 не працює, бо у ньому не діє фактор повзучості мулових відкладень. Та я впевнений у тому, що він зараз знаходиться у кращому стані, хоч є на 14 років старішим. А ось тунель №2, швидше за все, вже добило, довівши до закриття.

Відповідно до екологічної програми міста до 2020 року заплановано розчищення тунелю №2. Як на мене, це означає, що придумали якусь нову технологію викачування грошей з бюджету. Бо розчищення тунелю за допомогою повітряного вибуху - це, мабуть, для того, щоб остаточно рознести на друзки тунель №2, чи не так? Адаже технологія передбачає проведення робіт з використанням водолазів. А значить, і перевірка має бути теж такою. Але, як те розчищення проводити, коли й за допомогою водолазів туди не можливо дістатися? Кажуть, нібито необхідно частково висушити тунель №2 шляхом перекриття води на дамбі КРЕС'у. Але ж, перекривши воду на дамбі, ви не забезпечите її відсутності в тунелі №2, бо він не захищений від прямого потрапляння в нього води. Тоді який вихід? Цей вихід я пропонував раніше у своєму зверненні до міської ради у 2016 році. Він передбачає осушення Дзержинського водосховища до рівня вихідного порту для того, щоб вода самотічно (можливо, разом з мулом) могла вийти із тунелю №2. Зрештою, у своєму проекті відновлення гідрологічного режиму річки, я вважаю, що однією із головних умов цього відновлення є встановлення захисного кесону на вході першого порту, що перешкоджає прямому потраплянню води та мулу в тунель №2. І ось тоді вже можливо буде розчистити тунель механічним шляхом, але...

Так, зупинимося на «але». Бо ж, чи доречно взагалі це робити? Ось, припустимо, що нам вдалося розчистити тунель №2, хоча в таке й не віриться. А що ж тоді далі? Через 46 років (а той раніше) він обов'язково заб'ється знову. Однак невідомо, чи витримає такий термін служби сама технічна конструкція тунелю №2.

Моя опоненти стверджують, що розчистять той тунель №2, що у них є проект подачі в майбутньому дніпровської води в русло Саксагані. Так, це було б чудово, але перед цим русло останньої ланки, як мінімум, треба розчистити від мулу, бо якщо цього не зробити, це буде наступне «замулювання» державних грошей. Але чи можливо розчистити русло, якщо тунель №2 не є захищеним від потрапляння в нього води та мулу? Вважаю, що ні. Бо при розчистці русла заб'ється найвужче місце річки (тунель №2), перекресливши тим самим всю попередню роботу з його розчищення.

Отже, зрозуміло, що ситуація є критичною і що єдиним шляхом її подолання є реалізація концепції мого проекту порятунку річки, яка полягає у виведенні з експлуатації тунелів №1 і №2 та в пуску Саксагані через старе, природне, русло. І таким чином можна відновити саму річку Саксагань як єдину екологічну систему.

І я вважаю твердження моїх опонентів про те, що зупинка тунелю №2 не призведе до підтоплення русла річки та прилеглих територій житлових районів міста, є необґрунтованим і недоведеним. Тож я виклав свою позицію, яку маю намір довести до відома голови національного управління водних ресурсів, голови державної адміністрації Дніпропетровської області та голови Криворізької міської ради, разом з пропозицією та проханням ініціювати створення державної програми порятунку річки Саксагань (з відповідним фінансуванням робіт) та створення міського штабу порятунку річки за обов'язкової участі в цій роботі фахівців-гідрологів Дніпропетровського науководослідного інституту «Дніпродіпродводгосп».

Буду просити створити Криворізький штаб порятунку Саксагані на базі офісу об'єднання «Самопоміч» у Кривому Розі або ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство» як лише двох місцевих організацій, які позитивно відгукнулися на мій проект порятунку Саксагані. Разом з тим, прошу всіх небайдужих громадян дати свої відгуки, пропозиції, зауваження, та підтримати в Інтернеті-просторі мій проект щодо цього і підписати відповідну петицію 344.

Валерій ДЕРКАЧ, м. Кривий Ріг

КОБЗАР І МИ «ВО ВРЕМ'Я ЛЮТЕ»

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

Десь у ці дні, 170 років тому, після того, як 5 квітня Тараса ШЕВЧЕНКА затримали на переправі через Дніпро й відправили до Петербурга, він очікував на вирок суду, в якому пізніше, після 30 травня, коли закінчилося слідство, було записано: «Художника ШЕВЧЕНКА, за складання підбурливих і вищою мірою зухвалих віршів, як обдарованого міцною будовою тіла, призначити рядовим в Оренбурзький окремий корпус із правом вислуги, доручивши начальству мати якнайсуворіший нагляд, аби від нього ні під яким виглядом не могло виходити підбурливих і пасквільних творів». А до того вироку цар Микола 1 власною рукою дописав: «Під якнайсуворіший нагляд із заборонаю писати й малювати». І тільки аж через десять років, у середині 1857-го, ШЕВЧЕНКА звільняють із солдатчини. Тоді, після звільнення, 1 липня 1857 року, він записав у своєму щоденнику: «Дивне, однак, це вселильне покликання. Я добре знав, що живопис — моя професія, мій насущний хліб. Але замість того, щоб вивчати його глибокі таїни, та ще й під керівництвом такого вчителя, яким був безсмертний БРЮЛЛОВ, я писав вірші, за які мені ніхто ні копійки не заплатив і які, врешті, позбавили мене волі».

Та жити йому на той момент залишалося вже менше чотирьох років. А якщо згадати, що кріпаком він був аж 24 роки, то і виходить, що на волі (та й то час від часу — умовно) — лише близько чотирнадцяти! Але і їх виявилось достатньо для того, аби його слово не забулось, а потужною духовною енергією пробилось до нас крізь багато-багато десятиліть, крізь війни, революції, голодомори і крізь численні заборони, коли нищили все українське: від слова й аж до цілого народу.

ДУЖЕ ВАЖКІ ВИПРОБУВАННЯ

Свого часу, звертаючись до нас крізь морок невідомості, Тарас ШЕВЧЕНКО написав: «Свою Україну любіть. Любіть її... Во время люте. В останню, тяжкую минуту За неї Господа моліть!» Але чи робимо ми це? Адже сьогодні й справді настало те «врем'я люте». Бо іде ж справжня війна із до зубів озброєним агресором, який століттями не давав можливостей нам відновити й зміцнити свою державу, який ідеологічно вкрав і присвоїв (так би мовити, приватизував) цілу історію про нашу Русь, а сам як був тоді, так і залишився сьогодні, жорстоким і підступним ординцем, не навченим служити правді й любити людей.

Але жорстока сутічка на Сході України відбувається ще й в умовах становлення нашої дуже молоді незалежної держави. Причому український народ не є сьогодні вільним у протистоянні з окупантом, не є вільним у прийнятті рішень. Він залежить від інтересів та вподобань олігархів, від сьогочасних феодалів, які звикли встановлювати ті закони, які вигідні їм, а не народу. Тому й не дивно, що олігархи-правителі не припиняють торгівлю з ворогом, не називають війну військовою, а тільки нас гноблять все більше й більше.

Надважка склалася ситуація, в першу чергу, через те, що одночасно нашому народу треба віддавати всі сили на двох фронтах. Бо, з одного боку, величезна потуга ворожої сили нависає на Сході України, окупований Крим, де знаходиться потужна військова база ворога. А

з іншого, — країною успішно правлять олігархи, які й не збираються зменшувати свого тиску на українців навіть під час війни. Все це може бачити кожен по своїх мізерних статках, більша частина з яких іде на сплату комунальних послуг, де є монополістами олігархи. Це стосується як плати за газ, так і плати за використання електроенергії.

А паралельно, в різних ЗМІ, які підконтрольні тим же олігархам, триває нескінченна жуйка про те, що (бачте!) в Україні здійснюються реформи і вже навіть відчутно, як життя поліпшується.

ЦІЛИЙ НАРОД ІЗ КРІПАЦТВА НІХТО НЕ ЗМОЖЕ ВИКУПИТИ

З огляду на те, що відбувається в Україні, скажімо, протягом двох останніх десятиліть, можна стверджувати, що тут запроваджено найсучаснішу форму кріпацтва, бо воно паразитує на свободі слова й на нібито турботі про права людини. І особливо добре це знають ті, які неодноразово стикалися із безробіттям. Бо на підприємствах олігархів у великому бізнесі потрібні мовчазні й рабські покірні виконавці волі їхніх менеджерів. Той же, хто має свою думку, швидше за все залишиться, так би мовити, за бортом, буде безробітним не те що місяцями, а навіть роками. Тому-то останнім часом все більше такі люди йдуть за кордон, бо там за ту ж роботу можна отримати значно більше грошей. Або — співаються з відчаю чи поступово, тихо вмирають.

А тому й виходить, що на олігархів залишаються працювати найбільш покірні й ті, які звикли пристосовуватися, а не виявляти свою творчість та ініціативність. Тобто — відверта свобода: їдь, куди хочеш, все відкрито! Так само й щодо нібито свободи слова. Наприклад, у нашому місті є більше восьмисот (це за статистикою) громадських організацій, а от україномовна незалежна газета — лише одна на все місто, третє у світі за довжиною і друге в Україні за площею.

З іншого боку, чи мають, наприклад, громадські активісти (проукраїнські орієнтовані) доступ до впливових місцевих ЗМІ (таких, наприклад, як газета «Червоний гірник», ТРК «Рудана» чи ТРК «Криворіжжя»? — Ні, бо таких туди не допускають, а лише «прикормлених», які тільки такими вважаються.

То який можна зробити з усього цього висновок?

По-перше, треба усвідомити, що в Україні нині існує рабство як різновид сьогочасного кріпацтва. По-друге, справді вільні, ініціативні й творчі люди (щонайменше) далеко не в пошані на таких підприємствах (та і в їхніх ЗМІ), вони постійно перебувають перед загрозою звільнення з роботи. А найбільше — серед безробітних, які (якщо мають ще багато сил) йдуть за кордон або ж бідують у себе на Батьківщині. Та лише дуже мала частина з них організується і намагається дати спротив олігархам.

По-друге, треба усвідомити, що третього Майдану не уникнути, хоч це і небезпечно. Бо цілий народ із кріпацтва ніхто не зможе викупити. Тільки самі мусимо вийти і прогнати тих олігархів-паразитів. А на допомогу візьмемо й слово від Тараса ШЕВЧЕНКА, який свого часу писав: «Ради їх, Людей закованих моїх, Убогих, нищих... Возвеличу Малих отих рабів німих! Я на сторожі коло їх Поставлю слово»

Сергій ЗІНЧЕНКО

Майновій «еліті» і суд - іграшка

Не посвяченому у деталі зібраних прокурорами доказів у звинуваченні М. МАРТИНЕНКА немає можливості об'єктивно поставитися до факту його затримання. Але перебіг судового розгляду прокурорського подання надає можливість побачити те, що за буденних обставин не є помітним.

У першу чергу, маємо чергове підтвердження громадської думки про те, що депутатський корпус складається з команд олігархів, наповнених їхніми родичами, помічниками і бізнес-партнерами, кількість яких у виборчих списках залежить від внеску того чи іншого олігарха. А ще побачене нашою спостережачою думкою про те, що ці команди маніпулюють законодавством, як циган сонцем. Цебто, за своїм призначенням закон має бути застосований так, а в разі потреби його можна застосувати й інакше. Якщо звинувачений має гроші лише уві сні, то до вироку суду він обов'язково насидиться у камері, хоч згодом може бути й виправданим. У той же час, якщо підозрюваний має гроші, та ще й належить до правлячої еліти, то припинення кайданками та клітками йому не загрожує. І яким чином сторона звинувачення може довести, що такий праведник не має намірів втекти від покарання, як того вимагають титуловані поручителі? Двозначність норми закону ставить у тупий кут і сторону звинувачення, і суд, тільки не законодавців. І підтвердженням того, що громадяни депутати зліплені з іншого тіста, є їхня театральна поведінка у суді. Виступаючи перед судом з клопотаннями депутати фривольно зверталися до «шановних присутніх», а не до суду, який приймає рішення від імені України. Це не для них писано, що законом передбачена норма звертання до суду: «Ваша честь!». І така, з дозволу сказати, поведінка у судовій залі зайвий раз свідчить, до чого зводиться депутатсько-міністерська честь, яка прописує звичайному громадянину поважати суд.

Микола КОРОБКО, м. Кривий Ріг

**Василь ЛИТВИН
ВІДІЙШОВ
І «ЖАЛОБУ ОДЯГЛА ЗОРЯ»**

ВЛІТКУ, 4 червня, Василю Степановичу ЛИТВИНУ, видатному українському музиканту і борцю за утвердження української мови, голові Спілки кобзарів України, лауреату премії фонду імені Тараса ШЕВЧЕНКА, мало б виповнитися 76 років. Та не судилося, бо 7 квітня він пішов з цього світу. Згадаємо ж про нього, про його слова й пісні. Тим більше, що шість років тому він разом зі своєю дружиною, Антоніною Іванівною ГАРМАШ-ЛИТВИН (на світліні) приїздив до Кривого Рогу, й вони виступили перед студентами Криворізького педагогічного університету.

Якраз тоді, в 2011-му, під час перебування в Кривому Розі, Василь Степанович, відповідаючи на моє запитання про зміст поняття «духовність», підкреслив:

«Духовність — це магічне слово, об'ємне і високе слово. Колись ми з Олесем БЕРДНИКОМ виступали разом (тоді ще Україна не була незалежною), і тоді дуже гарні гасла звучали, аби пробудити народ до духовного сокорення. Ми такі раді були (оптимісти ж, казкарі), і дійсно — тоді прозвучала духовність, але швидко перебудувалася на гроші. Тому-то сьогодні, напевно, хвиля грошей уже б'є в глуху стіну. Ми знову повертаємося до того, що найбільша цінність і вартість в житті людини — це її духовне насичення, духовне розуміння, духовний зміст. В моєму розумінні духовність — це коли людина йде, мовчить, відривається від тата й мами й хоче притулитися до цієї людини. Для мене така людина — духовна, бо вона в собі несе таку високу гармонію, що притягує до себе, як кажуть, відповідні чинники й сили».

А доцент кафедри української мови Криворізького педагогічного університету Тетяна ВАВРИНЮК, яка й ініціювала приїзд цього творчого подружжя до нашого міста, згадувала, що познайомилася із ЛИТВИНАМИ ще в той час, коли навчалася на 5-му курсі Київського університету, і тоді студенти поїхали на педагогічну практику до вчительки Марії Олексіївни БОГУСЛАВСЬКОЇ. Саме вона й порадила групі випускників відвідати ЛИТВИНІВ. А потім продовжила свою розповідь:

«Ми одного вихідного дня поїхали електричкою в село Гребені, що під Києвом. І нас вразило, що ЛИТВИНІ жили не в самих Гребенях, а на Дніпровій кручі, остронь від села. Їм захотілося жити серед природи. Василь ЛИТВИН (а у нас була невеличка група) запросив нас ранньої весни на ту Дніпрову кручу. І тут він як торкнув струни бандури і заграв, то щось перевернулося в наших душах. Тобто, ми навіть побоювалися подивитися одне одному в очі, тому що на них виступили сльози. І коли я глянула на Дніпро (і мої однокурсники — теж), то побачили на середині річки церкву. Ми подумали, що нам так здається, але він сказав, що ми не помиляємося, бо там затоплене село».

А днями, відповідаючи на моє запитання на місцевому радіомовленні щодо цієї видатної особистості, лауреат Шевченківської премії, редактор часопису «Кур'єр Кривбасу» Григорій ГУСЕЙНОВ сказав:

«Він — мій земляк, народився в селі Федорівка. Це поруч із Помічною, десь у п'яти кілометрах. Я знаю прекрасне це село, звідти моя хрещена мати. Та ми з ним познайомилися уже в Києві, коли він був такий популярний і дуже відомий. Він подарував мені тоді дві дуже гарні книжки, компакт-диск зі своїми піснями, був на двох врученнях премії «Глодоський скарб». Це все дуже приємні спогади про справжню людину. Він такий мужній і сильний чоловік, здавалося, що йому не буде зносу, але життя, на жаль, забирає кращих. Це була дуже мудра й чесна людина».

Для того, аби ще раз нагадати нашим читачам про нього, звернімося до деяких рядків з біографічної довідки авторства українського дисидента і політ'язня Василя ОВСІЄНКА:

«Мати його — колгоспниця, батько — залізничник. Дитинство минуло в бідності. Василь засумнівався у правильності шкільного виховання, коли почув од батька пісню про ХМЕЛЬНИЦЬКОГО: «Ой, Богдане, Богдане, Нерозумний сину, Занапастив нееньку, Неньку Україну! Занапастив, ще й продав Бо в голові розуму Та й не мав»... За клопотанням Алли ГОРСЬКОЇ влаштувався художнім керівником ансамблю бандуристів Бориспільського будинку культури, жив з дружиною Антоніною ГАРМАШ у с. Іванків. Потім сім'я переїхала в с. Гребені Кагарлицького р-ну... З 1981 — позаштатний художник-графік видавництва «Наукова думка». З липня 1989 — артист-соліст концертно-лекційного об'єднання «Київконцерт». У вересні 1989 ЛИТВИН виступає одним із співзасновників єдиної в своєму роді школи кобзарського мистецтва (нині — Стрітівська вища педагогічна школа кобзарського мистецтва). У доробку митця — понад 100 авторських пісенних творів. Виступав у багатьох країнах. З його участю знято кілька фільмів. Заслужений артист України (1990), відмінник освіти України (1993 р.), лауреат літературно-мистецької премії ім. І. НЕЧУЯ-ЛЕВИЦЬКОГО (1995), нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2010 р.), голова Спілки кобзарів України».

На другий день після його відходу в інший світ, поет Ярослав ЧОРНОГУЗ написав про нього такі рядки: «Із неба падали слова, Важкі, змістовністю глибокі. Розчулено, в обидві щокі, Травинку дощ поцілував. Жалобу одягла зоря І світла стало мало-мало, Немов би пісня кобзаря Струною тонко обірвалася!»

Олена МАКОВІЙ

ДУБІЛЕТ пророкує цифрову революцію у Фейсбук

Учора, 18 квітня, стало відомо, що незабаром у Facebook запустять сервіс з підтримки QR-кодів. Така інновація зможе багато чого змінити та здатна стати справжньою революцією. У цьому впевнений позаштатний радник голови Дніпропетровської ОДА Дмитро Дубілет, інформує Дніпроград.

«QR-коди – дуже популярна тема у Китаї. Китайці оплачують по QR будь-які послуги. Дивно, що Захід так довго до цього йшов. В Україні ж до останнього часу коди розвивав лише Приват24. Тепер ця технологія буде доступна усім користувачам Facebook Messenger. Ймовірно, Viber, Whatsapp і Telegram також скоро долучаться», – зазначає на своїй сторінці у мережі Дмитро Дубілет.

За його словами, QR-сервіс має ряд переваг та може бути корисним у життєвих ситуаціях. Наприклад, коли необхідно купити квиток у громадському транспорті, обговорити з оператором рекламні послуги, сплатити рахунок у ресторані, придбати товар у магазині.

«Усе це набагато легше та швидше робити з QR: необхідно просто навести смартфон на код та виконати подальші рекомендації спливаючих на екрані вікон», – додає Дубілет.

Автор: Анна МОРАШ, сайт «Дніпроград», 19 квітня 2017 року

See more at: http://dniprograd.org/2017/04/19/dubilet-prorokue-tsifrovu-revoljutsiyu-u-feysbuk_55967#sthash.Rlelew9Q.dpuf

Адвоката Дмитра ЧЕРНЕША намагаються усунути від адвокатської практики

Все почалося з того, що відвоювавши безперервно рік, навіть без жодної ротації, у російсько-українській війні впродовж 2014-2015 років у складі 43-го добровольчого батальйону В082 і демобілізувавшись, адвокат Дмитро Чернеш виявив, що за ухвалою судді Саксаганського районного суду м. Кривого Рогу Прасолова В.М. по справі № 214/5272/14-к, рішенням КДК від 02.09.2015 року, винесеним за 4 дні до демобілізації, до нього було застосоване дисциплінарне стягнення у вигляді зупинення права на зайняття адвокатською діяльністю строком на 6 місяців. І хоч згадану ухвалу було скасовано постановою Дніпропетровського окружного адміністративного суду і постанову залишено в силі ухвалою Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду, суддя Прасолов не бажав зупинитися на досягнутому.

21.04.2016 року суддя Прасолов по цій же справі надав для неочікуваного складання вмотивованого письмового відводу секретарю судового засідання Євтушенко, всього лиш 5 хвилин, чого, звісна річ, було недостатньо. Адвокат Чернеш Дмитро був змушений дописувати відвід у «польових» умовах коридору суду, заявивши перед цим клопотання про надання більше часу для написання відводу, що зафіксовано на відео. Це клопотання суддя Прасолов проігнорував, але ухвалою від 21.04.2016 року звернувся до КДК адвокатури, вказавши, що: 1) адвокат залишив самовільно зал судового засідання; 2) безпідставно припустився до прирікань з головоючим суддею. З цього приводу 05.10.2016 року, без належного повідомлення адвоката, КДК, не надто вдаючись у подробиці, безпідставно розглядаючи питання робочого місця адвоката та, судячи з протоколу засідання комісії за цей день, не проводячи жодного обговорення відомостей, викладених в ухвалі судді Прасолова, приймає рішення про накладення дисциплінарного стягнення на адвоката Чернеша Дмитра у вигляді попередження, розпочавши таким чином підготовку до чергового зупинення права на зайняття адвокатською діяльністю.

Та перейдемо до подальшого продовження опису тиску на адвоката Чернеша Дмитра з боку судді Прасолова. 03.11.2016 року, приблизно о 15:20 год., у приміщенні Саксаганського районного суду м. Кривого Рогу Дніпропетровської області, на 2-ому поверсі головного корпусу, за адресою: вул. Демиденка, 3а, м. Кривий Ріг, під час розгляду справи за обвинуваченням Кравченка С.Г. по справі № 182/9021/14-к ускладні колеції суддів – Чернової Н.В. (головуючий), Прасолова В.М., Щеняєва І.Б., виходячи із залу судового засідання суддя Прасолов, на погляд адвоката Чернеша Дмитра, погрозив захиснику вбивством та насильством, у зв'язку з діяльністю, пов'язаною з наданням правової допомоги. Вказане підтверджується наступними відеоматеріалами: <https://youtu.be/l44rXh6BKW8>; <https://youtu.be/h2mqgFUQIh0>; <https://youtu.be/LgRv9XJxSQC>

14.02.2017 року, під час судового засідання по справі № 182/9021/14-к, суддя Прасолов В.М. багаторазово та наполегливо з'ясовував, хто, коли і скільки заплатив захиснику обвинуваченого Кравченка С.Г. – адвокату Чернешу Дмитру, чим

порушив норму ч.1 ст.337 КПК щодо меж судового розгляду, гарантії адвокатської діяльності відповідно до п.п.9-11 ч.1 ст.23 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», якою: ... 9) забороняється втручання у приватне спілкування адвоката з клієнтом;

10) забороняється внесення подання слідчим, прокурором, а також винесення окремої ухвали (постанови) суду щодо правової позиції адвоката у справі;

11) забороняється втручання у правову позицію адвоката. У перебігу цього ж судового засідання, суддями Черновою, Прасоловим, на погляд адвоката Чернеша Дмитра, чинилися відверті перешкоди у здійсненні правомірної діяльності захисника, які полягали, зокрема, у позбавленні права заявляти клопотання, черговому зверненні до КДК за парухвилинне записання до залу судових засідань, пов'язане з реєстрацією відводів та клопотань у канцелярії суду, про що є відмітки канцелярії з зафіксованим часом реєстрації та посилання на відеоматеріали: 1. <https://youtu.be/OxFuc7HfNw4>
2. https://youtu.be/kIV_CuFGmvM
3. https://youtu.be/JCoERZJ_c4E
4. <https://youtu.be/4h860fCrEiw>
5. <https://youtu.be/isr2k3Fb7ak>
6. https://youtu.be/q_I211LiVpw
7. <https://youtu.be/TQDjDDpOQQw>
8. <https://youtu.be/yZ9OS4MezPM>
9. <https://youtu.be/3L-2YzryJmY>
10. <https://youtu.be/ymlQyPDFG2E>

З цього приводу обвинувачений Кравченко С. Г. через свого адвоката Чернеша Дмитра звернувся із заявою до Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури Дніпропетровської області, Національної асоціації адвокатів України, Комітету захисту професійних прав адвокатів та гарантії адвокатської діяльності, Ради адвокатів Дніпропетровської області, Комітету Верховної Рада України з питань прав людини, Національного антикорупційного бюро України, в якій просить:

1. Визнати, що поведінка суддів Саксаганського районного суду міста Кривого Рогу Дніпропетровської області Прасолова Володимира Миколайовича, Чернової Наталії Володимирівни під час судових засідань 03.11.2016 року, 14.02.2017 року по справі № 182/9021/14-к не відповідає стандартам правосуддя, принижує честь всього суддівського корпусу, нехтуючи нормами етики та відчуттям відповідальності суду перед людиною.

2. Визнати, що суб'єкт підлягає дисциплінарній відповідальності. Направити матеріали до органів контролю.

3. Закрити всі без винятку дисциплінарні провадження у відношенні мого захисника – адвоката Чернеша Дмитра, пов'язані зі справою № 182/9021/14-к.

4. Забезпечити, з метою підтримки мого захисника – адвоката Чернеша Дмитра, мою безпосередню участь у засіданнях дисциплінарної комісії.

5. Письмову відповідь, незалежно від результату, направити у встановлений законодавством строк. «_13_» квітня 2017 р. _____ С. Кравченко

ЙОГО ЖИТТЯ ТІЛЬКИ РОЗПОЧАЛОСЯ. ДОПОМОЖЕМО ВЛАДИКУ ВИБОРУ ПРАВО НА ЖИТТЯ!

Допоможіть, будь ласка мені!

Владик (5 років)

Гострий лімфобластний лейкоз (рак крові)

МАТИ:
Сербіна Світлана
(067) 598-09-77
Картка ПриватБанк
4149 4996 4981 9362

ТІТКА:
Сербіна Юлія
(067) 298-31-18
Картка ПриватБанк
5168 7426 0141 6955

«ПОСАДИ ДЕРЕВО – ВРЯТУЙ МІСТО»

«Посади дерево — врятуй місто» — так називається акція, яка народилася у Дніпрі після нещодавньої снігової бурі, що повалила близько п'яти тисяч дерев. Жителі міста засмучені та стурбовані тим, що практично в кожному дворі і на кожній вулиці є дерева, які вивернуті з коренем, або покалічені зелени насадження. Небайдужі городяни пропонують уже цієї весни посадити молоді саджанці замість дерев, що постраждали від буревію.

Ініціатор акції «Посади дерево — врятуй місто», журналіст Анна Кондракова вважає, що молоді дерева можна купити в розсадниках і посадити у кожному дворі.

«Негода є негода. Замість пошуку винних пропоную висадити в місті нові дерева. Свою ініціативу я виклала в соціальних мережах, і на неї вже відгукнулося дуже багато людей. Тому я створила групу у «Фейсбуці» «Посади дерево — врятуй місто», до якої може приєднатися кожен, хто хоче допомогти. Запрошую в групу тих, у кого є реальні пропозиції, де купувати саджанці, як організувати їх доставку тощо. Також у групі приймаються заявки з приводу того, де найбільше постраждало дерев», — сказала вона.

На думку журналістки, жителі повинні не лише самі посадити дерева, але і доглядати їх, поливати, щоб саджанці обов'язково прийнялися. «Звичайно, оптимально, якщо люди самі вийдуть із лопатами та відрами і самі посадять саджанець, який ми привеземо», — каже вона.

«У багатьох є бажання посадити в своєму дворі дерево. Один саджанець коштує 100—150 гривень, але виникає безліч проблем — купівля самого саджанця та його доставка. До мене вже звернулося декілька організацій, які готові допомогти в цьому. Сподіваюся, що розсадники зроблять нам знижку, хоча я розумію, що суботники вже пройшли, дерева купили і посадили, і не так вже багато залишилося молодих саджанців, — вважає Анна. — Тому посадимо те, що є і які напевно приживуться, зважаючи на погодні умови і стан ґрунтів». Зрозуміло, вважає А.Кондракова, буде потрібно чимало зусиль для того, щоб компенсувати ту величезну шкоду, яка була нанесена місту буревієм. «Сподіваюся, що стихійне лихо допоможе нам стати сильнішими і дружнішими. Вже наступного тижня плануємо здійснити перше висаджування дерев», — ділиться планами ініціатор громадянської акції.

Вадим РИЖКОВ, Дніпро, газета «День», число 72 за 2017 рік.

Промінь Просвіти Є
Видавець і засновник—ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство».

Свідоцтво про державну реєстрацію № 2162 — 900 р, видане 23.02.2017 р.
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг, вул. Церковна (Калініченка), буд. 3, к. 210.
e-mail: kmppt@ukr.net

Тел. 067-568-39-73, 050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО,
Редакційна колеція: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Микола КОРОБКО (голова об'єднання), Олександр ЧИЖИКОВ. Логотип виготовив Вадим БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі на місяць.

Відповідальність за точність наведених фактів, цифр та імен несуть автори матеріалів.

Редакція не рецензує і не повертає рукописи.

За умови використання наших матеріалів посилання на газету «Промінь Просвіти Є» обов'язкове

Газету друкує офсетним способом
КП «Криворізька друкарня»
Криворізької міської ради
50050, м. Кривий Ріг,
пр. Металургів, 28,
тел. 90-63-35.
Обсяг—1 друкований аркуш.
Наклад—1000 примірників.
Замовлення № 953.